

Cele mai frumoase lieduri

(Grigore Constantinescu – 16 ianuarie 2019)

Sala mare a Ateneului Român își împlinește mesajul tradiției sale culturale, primind, de-a lungul serilor musicale, melomani atrași de dorința cunoașterii prețioaselor daruri ale armoniei și artei sunetelor. Artiștii bucureșteni împlinesc convingător o asemenea misiune, oferind publicului idei generoase de relaționare cu dorința de întâlnire cu capodopere, scop împlinit zilele trecute de apreciatul Cvartet cameral Manoleanu.

De data aceasta, tematica atractivă era vizibilă încă de la afișul concertului, cu genericul „Cele mai frumoase lieduri”. Ideea provine de la primii doi interpreți – soprana Bianca Luigia Manoleanu și pianistul Remus Manoleanu care, de mulți ani, și-au afirmat cu măiestrie vocația prin activitatea desfășurată la Universitatea Națională de Muzică din București. Propriul orizont artistic, o știm bine cei ce le urmărim concertele, s-a deschis și prin evoluția pilduitoare a promovării urmașilor, soprano Stanca-Maria Manoleanu și pianistul Roman Manoleanu, capabili să întregească ansamblul cameral despre care avem prilejul să vorbim acum.

Subiectul acestei serate musicale pornește de la opțiunile repertoriale ce reunesc opera care reprezintă creatori aparținând compozitorilor romantici ce merită perpetuarea în timp a muzicii lor pentru voce și pian, generații ce și-au câștigat celebritatea încă din timpul secolului romantic. Bianca Luigia Manoleanu a ales cu gust și rafinement o parte din romanțele și cântecele ruse, realizate de Rachmaninov după modelul paginilor muzicale Ceaikovskiene. Din aceeași perioadă provine minunata inspirație a lui Henri Duparc, discipol al predecesorului școlii franceze orientate de César Franck, melodii devenite nemuritoare prin „Invitarea la drumeție” (versuri Baudelaire), „Romanța lui Mignon” (versuri de Goethe), „Cântec trist” (inspirat de poetul Jean Lahor). Cu glasul său nuanțat, soprana Stanca-Maria Manoleanu a prelungit și poetica melodiilor lui Ernest Chausson.

Finalul seratei ne-a îndreptat, cu o luminozitate aparte, spre „canzoni italiene” de Donizetti, Verdi și Leoncavallo, o altfel de lume poetică față de melodiile franceze și romanțele ruse. Firește, Remus și Roman Manoleanu au însoțit cu abilitate vocile, prin acompaniamentul pianistic armonios, adesea vrăjtit, colorat de ecourile picturale ale sălii de concerte a Ateneului, ce evocă impresia acestei serate.

Înțeleg prea bine că argumentul estetic al „celor mai frumoase lieduri” și-a aflat calea spre propriile noastre visuri, tănuite și dăruite de Cvartetul Manoleanu, prelungind romantismul muzicii vocale, pe care timpul îl prețuiește cu minunata „tinerețe fără bătrânețe” a capodoperelor.